...ren „Sælhunden".

...EFTER „FRA ALLE LANDE.")

(Fortsættes.)

...det ved St. Pauli er imidlertid ...et uheldigt Sted for Dilettant...sandskunsten, da der altid lig... ...Mængde Krejlere og Fisker... ...for Anker rundt omkring; der er ...nok til at bugsere et Skib ud ...sejle med Vinden; men hvem ...dse sig frem her, maa forstaa ...vns paa Tingene; thi hver ...mmer der en Damper stum... ...gjør Sagen endnu mere ind...

...edes ikke Kaptejn Wøller at ...ælhunden" saa langt op mod ...han kunde komme forbi det ...j, og han saa sig derfor nød... ...gaa over Stag for at krydse ...anden Side. Han drejede ...„Sælhunden" gik tilsynela... ...ind paa hans Ide; men da ...nden mod Vinden, begyndte ...aa sine gamle Streger, ba... ...Sejlene, faldt af og løb der... ...ld Fart midt imod det frem... ...j.

...dækket af dette sad der en af ...Frisere, som forsyner Ham... ...ed Tørv, og skrællede sig en ...ller i søndagsmæssig Ro og

...nu var dette, der ærgrede ...n", eller om den holdt Man... ...d nok til at være Skive for ...ryd, er ikke godt at afgjøre, ...nt den rettede sin Klyvebom ...ned en saadan Sikkerhed, at ...ælleren vilde være gaaet over ...n Billardkugle, hvis han ik... ...jeblik havde reddet sig med et ...ved hvilken Lejlighed Kar... ...spanist Forskrækkelse rullede ...ket.

...nne lille Spas blev „Sæl... ...gende ganske rolig med Kly... ...tværs over det andet Fartøj, ...n Hest, som venskabelig har ...ved over sin Kammerats

...skulde dog den slemme", ...iseren, „I fordømte Sø... ...vad Djævelen gaar der af

...des blev han ved til stor For... Damerne, hvis Haar rejste ...edet, indtil Wøller atter for... ...en og kom frem med en Fla... ...hvorpaa han stoppede Mun... ...vrede Mand. Ved Frise... ...kom „Sælhunden" igjen løs, ...ikkedes det at bringe den ud ...d, efter at Kaptejn Wøller ...r Gange havde været i den ...ngst for, at de ikke skulde ...en hamborgsk Damper og et

...han Vejret frit og let, da ...ver den store Vandflade, paa ...mkelte Skibe laa for Anker. ...paa den hannoveranske Side ...iste Sandbanker, men da ...faring kjendte den Fare sik... ...g i Tide derimod og lod ...n „pejle" med en lang ...Gang man kom i Nærheden ...r paa denne Maade at hjæl... ...til at vende; thi af egen ...ikke over Stag. Kaptejn ...e nu at være udenfor al ...den ondskabsfulde „Sæl... ...ham snart, at den ingen... ...nu vilde erkjende ham for sin

...nkrede netop midt i Strøm... ...øller gav ikke agt paa den, ...at kunne krydse forbi langt ...Vandet blev imidlertid ...grundet, at der kun var ...l en Vending, og da Wøl... ...sin Fortvivlelse søgte at ...Briggens Forende, blev ...at Briggens Klyverbom ...Sælhundens" Vanter, saa ...blev hængende paa Brig... ...en Sypose paa en Dames

...en tredje Station," sagde ...jst uforsigtig.

..." raabte Wøller rasende ...en saadant Ordrefigen, at ...ned gjennem Lugen og faldt ...Ben i Smørbøtten, hvis ...arsag maatte kastes over ...rugeligt.

...Mandskab saa med uhyre ...figter ned paa Kutteren, ...re Matroser kunde end ikke ...Fornøjelse at krybe ud paa ...g betragte Situationen i ...iv.

...raabte Kaptejnen oppe fra ...Er det jer Mening, at J ...r til England? I Morgen ...r."

...lige Wøller sagde ikke et ...en steg paa ny ned i Ka... ...tede to Flasker St. Julien, som han tilbød som Løsepenge, og atter viste Midlet sig propat. „Sælhunden" slap for tredje Gang løs.

En Fordel havde dog disse smaa Uheld ført med sig, thi Briggens Styrmand, som havde bemærket, at man ikke kunde faa Kutteren til at gaa over Stag, gav Wøller de nødvendige Anvisninger til at bringe den dertil, og næste Gang lykkedes det i Virkeligheden ogsaa at overtale „Sælhunden" til at gjøre en regelret Vending.

Nu krydsede Kaptejn Wøller lystig fort og troede for fuldt Alvor at være Herre over sit Skib; men Damerne havde ved de tre „Stationer" saa temmelig tabt al Tillid til Deres Kaptejn og vilde med Vold og Magt i Land, hver Gang man nærmede sig Bredden, hvilket Wøller dog stiltiende forhindrede ved at vende.

Uden videre Uheld var man omtrent naaet til Blankenese, da Wøller med Forbavselse bemærkede, at han trods al Krydsen, og skjønt Vinden var bleven stærkere, bestandig kom tilbage i Retning mod det sidste Hus i Byen, og at „Sælhunden" aabenbart gik baglænds, hvilket i høj Grad syntes at more en Fisker, som stod paa Bredden; thi hans Ansigt var et eneste stort Grin, og han holdt sine Hænder for Maven, som om han var ved at faa Krampe af Latter. Wøller havde Kutteren mistænkt for at ville begyndte paa en ny og nedrig Streg; men denne Gang var „Sælhunden" saa uskyldig som et nyfødt Barn; thi Floden var netop indtraadt, og derfor var al Krydsen forgjæves. Da dette endelig gik op for Mesteren, løb han over til en lille Sandbanke, lod Ankeret falde og Sejlene hale ind.

„Men hvorfor i al Verden sejler du ikke til Blankenese og lader os komme i Land der?" sagde Madam Wøller.

„Kan ikke gaa an, kjære", svarede Wøller. „Alt er saa forfærdelig dyrt i den By, at man slet ikke kan være tjent med at komme der. „Krissian", gjør Ild paa og kog os noget Vand. Rap dig."

Bordet blev dækket nede i Kahytten, og Theetøjet taget frem. Rommen var jo uheldigvis gaaet tabt paa de tre Stationer; men The med Rødvin i var heller ikke at foragte. Smørret var vel ogsaa nok borte, dog haabede man ved Hjælp af andre gode Sager at kunde holde et ægte Sømandsmaaltid paa Vandet.

Floden steg imidlertid mere og mere, saa at Sandbanken snart stod under Vand. Vinden var blevet stærkere og stærkere, som om den havde skreven sig Kaptejnens Fløjten om Morgenen bag Øret, og da „Krissian" steg op af Forrummet med Theekjedlen, var den vokset til Storm, der drev Bølgerne høit i Vejret og bragte „Sælhunden" til at danse.

Den arme „Krissian" havde derfor kun ringe Skyld, da han kom ned ad Trappen med Theekjedlen og nær havde skoldet Schønnemann fordærvet. Til al Lykke fik Oksestegen det meste, og Schønnemann tilligemed Damerne og Fætterne slap med det, som løb ned fra Bordet.

Wøller bundrede løs over den ulykkelige Skibsdreng og svor ved sin Faders Sjæl, at han havde fortjent at blive kjølhalet, men da han ikke var fuldkommen paa det rene med, paa hvilken Maade denne Ekskution skulde udføres, slap „Krissian" med Skrækken.

Medens man tørrede Vandet af Bordet og Klæderne, tiltog Vinden stadig i Styrke, Bølgerne rejste sig med skumbedækkede Pander, „Sælhunden" stampede op og ned, Theetøjet og Tallerkenerne tumlede vanvittig omkring paa Bordet, og Damerne begyndte at føle sig højst ubehagelig til Mode og ytrede ønske om snareste mulig at faa noget The.

„Krissian! Thevand, ohoj!" raabte Kaptejn Wøller og lagde Hænderne omkring Munden som en Raaber.

„Javel, Thevand" brummede „Krissian", som sad henne i Forrummet i en saa gudsjammerlig Sindsstemning, at Agterdæks-Passagerernes Ønske var ham i høj Grad ligegyldigt. Han vilde gjerne selv have noget Thevand, naar blot nogen vilde traktere ham dermed.

Kaptejn Wøllers Brøl var imidlertid saa vedholdende og frygtelige, at han endelig krøb paa alle fire op ad Trappen med Kjedlen i Haanden, hvorpaa han som en Aal snoede sig paa Maven hen til Kahytten, hvor han kraftløs blev liggende og saa ned paa Selskabet med store, runde Øjne.

„Hallo, min Gut, er det saadan fat," sagde Schønnemann smilende og holdt et stort Stykke Ost hen for hans Næse, „bid til „Krissian", saa gaar det nok over!"

Men „Krissian" bed ikke til; hans Øjne rullede vildt i hans Hoved, han aabnede Munden, og....De Tilkommende blegnede ligeledes, aabnede Munden og....Fætter Schønnemann sprang op og fo'r hen til Trappen for at flygte, og da han vendte sig om og kastede et Blik tilbage, aabnede han Munden og ....Fætterne ligeledes — Søsyge-Epidemien var udbrudt om Bord paa „Sælhunden!"

Kaptejn Wøller saa med Forfærdelse Ulykken drage ind over Skibet; han havde vel øieblikkelig taget „Krissian" ved Benene for at slæbe ham hen til Forrummet; men da han saa, at Ulykken allerede var saa stor, som den kunde blive i Kahytten, lod han ham glide ned til de andre og bredte et Sejl over Lugen for ikke at se paa al den Jammer, der gjorde ham selv meget ilde til Mode.

Derpaa løb han forud for at hejse Ankeret; men da det ikke havde noget Spil, indsaa han snart, hvor umuligt det var for ham. Han kaldte derfor Schønnemann til Hjælp; men skjøndt denne godt hørte det, fulgte han dog ikke Opfordringen; lige saadan gik det med Fætterne og „Krissian". Ingen rørte en Haand for at hjælp ham, og Mester, Wøller satte sig til sidst ned ved Masten og lyttede modløs til de Jammerklager, der trængte ud fra Kahytten.

Saaledes sad han i henved tre Timer og tænkte netop paa, om vel alle i Kahytten endnu vare i Live, da han saa et lille Fiskerfartøj, som var i Begreb med at sejle forbi. Han raabte det an og vinkede med Hatten, indtil det drejede bi og tog Sejlene ind, hvorpaa Wøller tilkastede de to Fiskere i Baaden en Tov og bad dem lette Ankeret for ham.

Da Fiskerne saa, at der var noget at fortjene, kom de straks om Bord, og alle tre toge nu fat paa Kjættingen og hævede Ankeret, der havde bidt sig dybt ned i Sandet. Saa snart „Sælhunden" følte sig fri, drejede den af og hørte op med at stampe, idet det nu baade gik med Vinden og med Strømmen.

Mester Wøller vilde gjerne give Fiskerne noget for deres Ulejlighed, men han havde ulykkeligvis kun to Femdalersedler hos sig og de andre Passagerer kunde han ingen Hjælp vente sig af, de vare alt for syge til at gribe i Lommen. Han bad dem derfor om at komme op til ham, naar de kom til Hamborg.

„Det har vi inte Tid til go'e Herre", sagde den ene af dem, „men hvis Herren blot vil give mig Sedlen og i Morgen komme ned til Havnen og spørge efter Peter Wübbe, saa skal jeg give dem fire Daler tilbage. De kan være ganske rolig, go'e Herre, alle Mennesker kjender den ærlige Peter Wübbe.

I det samme traadte han paa Sejlet, som Wøller havde lagt over Kahytslugen, og med et forskrækket Brøl tumlede han ned mellem de søsyge Passagerer, der udstødte forfærdelige Skrig.

„Sikken Redelighed", brummede Peter Wübbe, idet han igjen krøb frem, jeg har jo næsten slaaet mig rent fordærvet, og det for en lumpen Daler. Hør ved De hvad, go'e Herre, fire Daler, er slet ikke for meget for Svie og Smerte!"

„Brøvl", sagde Wøller, „du skal have en Daler og ikke mere."

Peter Wübbe og hans Ledsager klatrede brummende ned i Baaden, efterladende Wøller med en uhyggelig Anelse om, at han maaske lige saa godt kunde have givet sit Minde til den foreslaaede Anvendelse af Pengene.

Han hejsede nu Fokken og styrede derpaa over til den anden Bred for at komme i smult Vande. Da dette var sket, ophørte efterhaanden Klagelydene fra Kahytten, og skarpe Udtalelser om Ægtemænd, der førte deres Hustruer ud paa Vandet for at pine Livet af dem, lode sig nu høre med en pinlig Tydelighed og opvakte mørke Tanker hos Skibets Kaptejn.

Endelig kom Schønnemann krybende frem med den bedrøvelig Efterretning, at Peter Wübbe med sine store Støvler havde søndertrampet alle Vinflaskerne, saa man nu efter al den Jammer ikke en Gang havde en Draabe at læske sin Tunge paa.

„Jo, her er dog lidt endnu", svarede Wøller med et kummerfuldt Aasyn, idet han trak en Flaske Portvin frem, som han havde stukket til Side, og bød Schønnemann tage sig en god Slurk. „Men lov mig gamle Ven, lov mig, at du vil beholde Kutteren ved dit Hus, for at mine Kone ingen Anelse skal faa om hvem der er „Sælhundens" rette Ejermand. Hun vilde rive Hovedet af mig, det vilde hun."

„Alt vel", svarede Schønnemann med et Glimt af sin Gamle Lystighed, og de to gamle Venner trykkede hinanden trofast i Haanden.

De to Fættere, som imidlertid ogsaa vare blevne levende, kom nu krybende frem, og man hejsede derpaa de andre Sejl for at vinde hjem med Floden.

Da „Sælhunden" nu saa lystig dandsede af Sted for alle Sejl, glemte Kaptejn Wøller næsten alle de Ubehageligheder, der saa vedholdende havde fulgt Ekspeditionen, og havde gjerne begyndt paa en ny Tur, hvis ikke han Kones uheldsvangre Aasyn havde stirret ham i Møde fra Kahytslugen.

„Skal vi ikke snart anløbe en ny Station?" spurgte hun med knusende Haan, „eller vil Herren maaske beholde os for evig i denne stinkende Tjærebøtte.

Efter at have stirret paa sin ulykkelige Mand endnu i fem Minutter og givet „Krissian", der netop kom i hendes Nærhed, en eftertrykkelig Lussing, forsvandt hun atter i Kahytten. Dette lille Mellemspil banlyste alle forsøjne Planer fra Wøllers Hoved, og han styrede nu lige løs paa St. Pauli, som de kort efter naaede.

Madam Wøller og de to Tilkommende forsvandt straks efter Landstigningen uden saa meget som at sige Farvel, de to Fættere ligeledes, og Wøller, Schønnemann og Krissian" bleve ene tilbage for at bringe „Sælhunden" i Orden. Derpaa slog man Sejlene fra og bar dem op i Huset hos Schønnemann, hvorefter „Sælhunden" blev fastgjort til Muren.

Da alt dette var udført, begav Mandskabet sig tilligemed Skibsdrengen hen til Værtshuset, for ved et Glas varm Grog at holde sig skadesløs for Dagens Lidelser.

Tredje Kapitel.

Som viser hvilke Puds „Sælhunden" spillede Schønnemann.

Fætter Schønnemann boede i Stuen i et Baghus, der vendte ud imod Vandet og stødte op til et Porcelænslager. Her udenfor var „Sælhunden" bleven fastgjort ved Hjælp af to store Jernringe, der fandtes i Granitmuren, og den var altsaa efter al menneskelig Beregning vel forvaret for den Nat.

Schønnemann vendte først hjem hen ad Midnat, efter at have styrket sig ovenpaa Rejsens Besværligheder med adskjellige Glas Grog; inden han gik til Sengs, gik han dog først ud for at se til „Sælhunden", thi det stormede stærkt fra Vest, og han kunde høre Bølgerne slaa op mod Bredden.

Der var imidlertid ingen Grund til at frygte for Kutteren, eftersom Ebben havde lagt det Sted, hvor den stod, tørt, og den laa meget rolig lidt paa Siden, lænede Masten op til Huset, hvor Porcellænslageret fandtes, som om den vilde udhvile sig efter sin Strabasер.

Schønnemann gik derpaa ind og i Seng; faldt snart i Søvn, men en afskyelig Drøm plagede ham som en Mare.

Han drømte nemlig, at „Sælhunden" havde revet sig løs og paa en ubegribelig Maade gallopperede hen over den tørre Strand, slæbende Ankeret, som væltede Baadene og slog Huller i dem, efter sig. Schønnemann løb i Dødsangst bag efter Uhyret for at fange det, da han frygtede for, at de skulde skaffe Wøller alt for store Ubehageligheder paa Halsen. Det lykkedes ham ogsaa at faa i Ankeret, og han søgte nu at holde „Sælhunden" fast; men den slog bag ud med Roret og stødte efter ham med Bugsprydet som et vildt Næshorn, hvorefter den gjennemborede en helgolandsk Slup og fo'r op paa Fiskertorvet, slæbende ham bagefter sig; Schønnemann blev rød af Undseelse, da han kom i Tanker at han var i sin blotte Skjorte, og gruede for Fiskerkjærlingernes Spotteglose og daarlige Vittigheder. Den gale „Sælhund" sprang nu hen mellem Kurvene og væltede alt mellem hinanden. Fiskerkjærlingerne skreg og skjændte den ud for et gammelt Vrag, hvorover den følte sig fornærmet og søgte at spidde dem paa Bugsprydet, hvilket Schønnemann kun kunne forhindre ved at opbyde al sin Kraft. Efter at have jaget Kjærlingerne paa Flugt rente den omkring alle Vegne, gjorde Droskehestene sky, slog et Par store Spejlglasruder i Stykker, slæbte Schønnemann efter sig og sprang saa endelig omkring Hamburger-Berg, hvor den med Vold og Magt vilde ind i Dandseboden „den grønne Jæger". Schønnemann, der var Tryllebunden til den og ikke kunde komme løs fra Kjættingen, var lige ved at blive slæbt med derind, men fik dog med overmenneskelig Anstrængelse Uhyret bort fra Døren, men Matroserne, som stode udenfor „den grønne Jæger", hissede „Sælhunden" af alle Kræfter og raabte leende: „Kutter ohoj!" Og Pigerne, der vare udklædte som Tyrk-, Sweizer- og Hollænderinder, klappede i Hænderne og raabte: „Schønnemann her ind! Schønnemann her ind!" Hvorpaa „Sælhunden" paany gjorde et Anløb paa Dandseboden og fo'r med sit Bugspryd hen til Bufetten, saa at Flasker og Glas fløj omkring i Stumper og Stykker.

(Forsættes)

St. Paul Nyheder.

Med Ildens Fart den Nyhed fløj,
Over det ganske Land fra By til By,
Paa Gadehjorner og blandt Farmerstanden
At for lave Priser var Shanstrom Manden

Han stadi spekulerer paa,
At hans Kunder Penge spare maa;
Hans Varer billigere end andre han faar,
I Mængde og Kvalitet ham dem overgaar.

Han undersælge sine Konkurrenter
Det enhver vil finde, som sig Oplysning henter.
Ved hos ham at gjøre Indkjøb, naar Du til Byen kommer,
Du slot kan gaa udstyret og snart faa fyldte Lommer.

Han ej med alenlange Avertissementer
Aviserne udfylde som haus Konkurrenter,
For alt det Spalterum Du ogsaa maa betale,
Den Nyhed de nok kalde vil en slem Skandale.

P. G. Shanstrom.

—Frank Iams,—

Hesteudsalg og Foderstald.

50 udsøgte graderede Clyde, Norman og Shire Hingste, Trækheste, drægtige Følhopper, Kjøreheste samt alle Slags Heste til laveste Priser.
Enhver Hest sælges paa dens egen Meriter. Rigelig Henstand gives Kjøbere.

Heste kjøbes og sælges til enhver Tid.

Jeg kan sælge en ekstra Nr. 1 Hest saa billig som et Krik kan kjøbes hos andre, fordi jeg betaler ingen Leie, kjøber for Kontant og yder ikke høie Indrømmelser til Bankerne, da jeg beholder mine egne Noter. Kom og besøg mig, og der bliver intet Vejen for en „square deal".

Heste fødes og plejes til Dags- eller Ugepriser.

FRANK IAMS' NEW STAR BARN,
St. Paul, Nebraska.

Dannebrog
Maskin- og Vognudsalg

— anbefaler sit Udvalg af —

Plouge, Harver,
Check Rowers, Corn Planters,
Hæriver, Bindegarn,
Champion Seeders,

(Til at sætte paa Vognen.)

Slaa- og Høstemaskiner fra den verdensberømte „Buckeye"-Fabrik
Farmvogne samt aabne og lukkede Fjedervogne

hvilket sælges til meget lave Priser, da vor Levevej ikke udelukkende bestaar i at sælge Maskiner, men vi driver Smede- og Reparations-Værksted i Forbindelse dermed.
☞ Reparation af Vogne og Maskineri udføres paa kort Tid.

Wm. H. Sørensen.

M. Sjoholm,

DRUGGIST OG APOTHEKER,

— Forhandler af —

Lægemidler, Medicíner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.

CIGARER AF BEDSTE KVALITET.

☞ Lægerecepter udfyldes omhyggeligt paa enhver Time i Døgnet.

M. Sjoholm, Dannebrog, Nebr.

John Mark,

— Handlende med —

Jernvarer, Seletøj,

Avlsredskaber og „Barbwire".

Howard City, Nebr. Postkontor: Boelus.

Lucas PRIVATE DISPENSARY.

68 RANDOLPH ST., CHICAGO, ILL.

Chartered for videnskabelig og hurtig Kur af private, nervøse og kroniske Sygdomme.
Bestyreren er en Graduent af Bennett og Rush Medical Colleges af Chicago, Ill. Illinois State Board of Health har givet ham Vidnesbyrd angaaende Kvalifikation.
Vi har i mange Aar behandlet **private, nervøse og kroniske** Sygdomme hos **unge og middelaldrende Mænd**, lidende af Følgerne af ungdommelig Daarskab eller Udsvævelser i senere Aar, saasom **Tab af Manddom, Udygtighed, Nervesvaghed og Kraftløshed**, og med absolut Succes i ethvert Tilfælde, som vi overtog.
Veneriske Sygdomme, i alle deres frygtelige Stadier, saavelsom **unaturlige og svækkende Udtømmelser** hos begge Kjøn helbredes paa kort Tid.
Vor Behandling, er af den Beskaffenhed, at den ikke alene giver øieblikkelig Lindring, men **varig Kur.**
Vi betale $500 for ethvert Tilfælde af privat Sygdom, vi overtager og ikke kurerer.
Konsultationer og Breve er absolut hemmelige. Medicíner pakkes saa Nysgjerrighed ikke vækkes, og sendes pr. Expresø, naar fuld Beskrivelse af Tilfældet gives; et personligt Møde foretrækkes, hvis mulig. Konsultation frí. Send Frimærke efter Spørgsmaalsliste.
Kontortid: Hverdage fra Kl. 9 Form. til 8 Eft.; Søndage fra Kl. 10 til 12.

Frit! „Livets Hemmeligheder," en nydelig Bog med 24 Tegninger, i det norsk-danske og engelske Sprog er en udmærket Raadgiver i alle **private, nervøse og kroniske Sygdomme.** Koster intet og sendes Enhver portofrit i forseglet Omslag. Adressér,

Lucas Private Dispensary, 68 Randolph St., Chicago.